

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A jövevény árnyéka — új hang**

1. A jövevény árnyéka — új hang

Cső-Eliza

János közelebb lépett Alindához. A kézfejük majdnem összeért a hideg fémváz felett, s ez a parányi, lopott mozdulat több meleget adott a lánynak, mint a túlhevült dinamó gőze. Alinda légzése még szaggatott volt, de a szemeiben a félelem helyét lassan átvette a János iránti csendes bizalom.

– Nem élhetünk örökké ebben a rettegésben – suttogta Alinda, miközben tekintete összekapcsolódott a fiúéval. – Hallottátok a híreket? A szomszédos fülkébe új lakót osztott be a parancsnokság. Egy férfit, aki állítólag a külső zónák kemény, légiós különítményében szolgált.

A nagymama csöndesen megrázta a fejét, összekulcsolva megviselt kezeit.

– Megváltoztatni semmit sem fog, gyermekem – mondta halkan. – Tegnap este már össze is csapott a szektor képviselőjével. Nem hajlandó alávetni magát a közös szabályoknak, és megtagadta az adagok megosztását. A keménység ott kint talán életben tartotta, de itt csak veszélyt hoz ránk.

– Az ő dühében nincs tartás – felelte János halkan, s önkéntelenül megszorította Alinda csuklóját. Az érintés gyengéd volt, védekező és mély. – Te azért vállaltad a terhet, Alinda, mert szeretsz. Ez az, amit az új lakó vagy az őrszemek sosem fognak megérteni. A lány lehunyta a szemét, s hagyta, hogy a fiú jelenléte átjárja. A gép zúgott tovább, de a sötét dinamóteremben két szív védelmező menedéket talált egymásban.